

TJEN FOLKET

desember 1988

side	
1	Leder
	LANDSMØTEREFERAT:
2	Beretningsinnledning
14	Beretningsvedtak
16	Sameprogram
16	Vedtektene
16	Prinsippprogram
18	Partiets valglinje og RV-organisering
20	Uttalelser
25	Valg av Sentralstyre
25	Partiarbeidet framover vinter/ vår
27	8.marsartikkel
29	Annonse, bøllkurs

Landsmøtet er avslutta og det er spennende å starte opp en ny periode, toårsperiode denne gang. Vi har starta med pressekonferanser flere steder i landet og offentliggjøring av mange sentralstyremedlemmer. Vi ønsker å gjøre partiet mer synlig og utnytte styrken vår over hele landet.

Landsmøtet var opptatt av hvordan vi kan ruste partiet til ei tid med harde angrep på arbeiderklassen og det arbeidende folkets levevilkår og rettigheter. Ei tid der våre teorier om kapitalismen bekreftes. Det var stor oppslutning om hovedmålsettingen i forslaget til ny 4 årsplan

- å utvikle det politiske oppbruddet som er igang i Norge, og lede det mot venstre.
- å bygge ut og styrke den revolusjonære fortroppen.

Den første delen av oppgaven innebærer både å styrke de opprørerne som er igang og å forene dem. Kampen for å heve kvinnelønna er et eksempel på konkret arbeid for både å utvikle og styrke kvinneopprøret og forene det med opprøret i fagbevegelsen, forene den kvinnelige delen av arbeiderklassen med kjerneproletariatet. Denne kampen må gjøres til en oppgave for hele partiet.

Kampen mot norsk EF-medlemskap vil også kunne forene de ulike opprørerne. AKP må delta aktivt i oppbygginga av en brei motstandsfront.

I arbeidet med regjuealliansen forsøker vi å gi motstanden mot den rådende politikken parlamentarisk uttrykk samtidig som arbeidet i seg sjøl er med å bygge ut kontakt og enhet mellom ulike deler av denne motstanden.

De ulike bevegelsene på saker følger behov for felles platform, som f.eks. opposisjonen i fagbevegelsen. Å utvikle et program for kampen er en svær utfordring for AKP(m-l). Dette programmet må bygge på opprørsbevegelsene og konkrete kamperfaringer og streke opp de viktigste felles måla. Samtidig må det etterbvert streke opp alternativer til dagens kapitalistiske Norge. Arbeidet med å spre virkelig kunnskap om norsk økonomi som bryter med premisene til makta er en viktig del av arbeidet med å skape et felles grunnlag for opposisjon. Dette arbeidet må trappes opp. Prosjektet "Ut av et brennende huset" vil også spille en sentral rolle i dette arbeidet.

Oppgava å utvikle enheten og et felles program mellom de ulike opprøra stiller store krav til kampen for enhet i partiet. Vi har beina våre i de ulike bevegelsene og er prega av det; jobbinga for enhet i partiet er en del av arbeidet med å skape enhet i kampen rundt oss.

Landsmøtet var prega av vilje til enhet. Ikke på bekostning av de ulike opprøra, folk slåss for større vekt på distriktsopprør, antirasisme, ungdomsbevegelsen og miljøkamp, for arbeiderinnretting og kvinneopprør. Samtidig nevnte mange delegater at stilen var prega av vilje til å løse motsigelser og ta vare på dette flotte partiet vårt.

Landsmøtet var opptatt av å styrke partiet. Både i antall og kvalitet. Verving til partiet må planlegges konkret i forbindelse med all virksomhet vi driver. Samtidig viste landsmøtet fram våre store muligheter. Gjennomgangen av kandidatene til sentralstyret viste fram kvalifikasjoner og erfaringer i massevis. Hadde vi gått gjennom alle delegatene på tilsvarende måte hadde resultatet

vært fullstendig overveldende, AKP(m-l) er i stor grad et parti av ledere. En viktig utfordring består i å styrke bånd mellom sentralstyre og DSene, mellom DSene og laga og i større grad utløse alle medlemmenes ressurser i sjølstendig jobbing på grunnlag av partiets felles hovedmål. Den nye planen er et skritt i en slik retning.

Landsmøtereferat:

Her følger Kjersti E. [redacted]s innledning til beretningsdiskusjonen på landsmøtet, og vedtaka som ble gjort til de enkelte sakene som landsmøtet behandla.

Når det gjelder vedtaka om Prinsippprogrammet, er det tatt med bare et utvalg; utifra hva som var spesielt framme i landsmøtebevegelsen og på landsmøtet. Det nye Prinsippprogrammet i sin helhet satser vi på skal være ferdig i løpet av januar.

Dagsorden for landsmøtet var:

1. Konstituering
2. Beretning og regnskap
3. Prinsippprogrammet
4. Sameprogrammet
5. Vedtektene
6. Framtidig valglinje og organiseringa av RV
7. Forslag og uttalelser
8. Valg av ny partiledelse

BERETNINGSINNLEDNING-av Kjersti E. [redacted].

Jeg har lyst til å starte med et sitat fra boka "Frydenholm" av den danske forfatteren Hans Scherfig, som sikkert mange av dere har lest. Scenen er en fangeleir i Danmark under krigen. Der sitter danske, fengslede kommunister og venter på å bli sendt til Tyskland. Og de fører denne samtalen:

"Vi har vår teori, sa Martin Olsen. Vi har forutsagt det, som skjer. Og vi er likevel forbauset når det skjer. Det er liksom vi ikke riktig tror på vår egen teori. Vi har trodd på de andre. Det er den feilen vi har gjort. Først trodde vi på grunnlovens beskyttende makt. Så trodde vi på dommerens uavhengighet. Så trodde vi på høyesteretts aktverdigheit. Vi har hele tiden trodd at det som skjer, ikke kunne skje. Vi har hatt vår teori om klassekampen, og vi har allikevel trodd på det borgerlige demokrati. Det er vår feil. Hvis vi kommer levende fra dette her, skal vi ikke tro på borgerlig rettskaffenhet og rettferdighet og demokrati. Vi skal aldri tro på klassefienden.

Jeg er redd for, sa Ram, at de av oss, som overlever, vil begå de samme feilene igjen og igjen.

Martin Olsen: Hjemme hos oss har vi en gammel kamerat, som heter Jacob. Hver gang vi diskuterer et spørsmål, reiser han seg opp og sier: "Kamerater, vi skal alltid tenke på klassekampen. Husk at det er to klasser!" Det sier han ved alle anledninger, og ut fra det vurderer han alt som skjer. Vi syntes han gjentok det i tide og utide: "Tenk på klassekampen, kamerater!" Men nå tror jeg, at Jacob aldri har sagt det i utide. Det er noe, vi alltid burde huske på.

Det er ihvertfall svært enkelt, sa Mads Ram."

Så langt Hans Scherfig og Frydenholm. Vi AKPere har vel ikke akkurat trodd så mye på dommerens uavhengighet og høyesteretts aktverdigheit. Men også vi har vår teori, og vi har ofte vondt for å tro det når det viser seg at denne teorien er helt rett. Siden forrige landsmøte har det skjedd endringer i dette landet som jeg tror mange av oss knapt hadde trodd mulige, sjøl om vi **veit** at sånn er kapitalismen, og sånn er borgerskapet. Hva vil skje i de neste fire åra ? Har vi fantasi, eller rettere: har vi tro nok på vår egen teori, til å forestille oss det ? For arbeiderklassen i Norge vil det ha svært, svært stor betydning at AKP virkelig tror på sin egen teori.

Hvorfor har vi problemer med å tro det som skjer foran øynene på oss ? Fordi vi, som alle andre, får tutet ørene fulle med at det som skjer ikke skjer. I det verdensbildet vi stadig får presentert, er størsteparten av virkeligheten radert bort. På TV blir vi servert Thorbjørn Berntsen som, trygt plantet på den statlige rasismens grunn, skal ta "oppgjør" med Carl I. Hagen, vi får Olav Gran-Ølsson som skal stille "kritiske" spørsmål om arbeidsløsheten til direktøren for NAF, og vi får bekymrete reportasjer om norske rederes problemer med upålitelige sør-koreanske verft, mens ikke ett ord sies om tusener på tusener nedlagte arbeidsplasser i norsk verfts-industri.

Vi har sittet som gamle Jacob år etter år og gjentatt:

"Husk, det er to klasser !" Ingen andre har sagt det, et slikt utsagn inngår overhodet ikke i debatten i et land der menn fra Oslos østkant lever 6 år kortere enn menn fra vestkanten, og kvinner 3 år kortere. Jeg tror ikke vi skal undervurdere hvor tungt det har vært å si dette om og om igjen, og hvor vanskelig det har vært å holde fast på virkeligheten i den strie strømmen av virkelighetsbenektende propaganda. Det er viktig å skjønne dette, for å kunne se våre egne fortjenester og våre egne feil i et noenlunde nøkternt lys. Jeg sier med Martin Olsen: Vi har aldri sagt "Husk på klassekampen, kamerater !" i utide. Betydninga av at det i 20 år har vært noen som har sagt nettopp dette

her i landet, kan ikke overvurderes. Det er mye vi må gjøre for å forandre og forbedre AKP, og det skal vi diskutere her på landsmøtet. Men først og fremst har vi grunn til å være stolte, la oss ikke glemme det.

Den stoltheten trenger vi i perioden vi går inn i, for den kommer til å kreve mye av oss. For det er mange nå, som sitter rundt i landet og oppsummerer hva de har trodd på. De sitter ikke i fangeleirer, men i kriseramte lokalsamfunn, på nedleggingstrua bedrifter og småbruk som kveles av gjeld, de sitter på arbeidskontor og sosialkontor, eller de står i en av de utallige køene i dette såkalte velferdssamfunnet. De har trodd på det borgerlige demokratiet, de har trodd på velferdsstaten og på DNA, de har trodd at det som hender nå aldri kunne hende her. Hva skal de nå tro ?

Det er dessverre ingen automatikk i at de hører på gamle Jacob og hans "Husk at det er to klasser !" Når virkeligheten er skremmende, er det ofte fristende å finne seg en ny illusjon å tro på. I tida framover må vi kjempe for å befri arbeidsfolk her i landet for både gamle og nye illusjoner. Da må gamle Jacob stå på sitt og kanskje gjenta det enda mer iherdig. Samtidig må han vite at det er ikke nok. Vi må møte folk der de er, og sette dem i bevegelse.

Det er denne utfordringa vi må ha i hodet når vi skal diskutere perideon som har gått og hvilke lærdommer vi kan trekke for tida framover.

Først noen enkeltsaker som er kommet opp i beretningsdiskusjonen: - Flere distriktskonferanser (Nordland Nord og Finnmark) kritiserer beretninga for sparsom behandling av distriktspolitikk og for totalt fraværende behandling av fiskeripolitikk. Dette er først og fremst en kritikk av SKs **arbeid**, og ikke av teksten i beretninga. Teksten i beretninga gjenspeiler at SK har jobba altfor lite med disse områdene i forhold til den store betydninga de har i klassekampen i Norge i dag. Det er flott at kameratene i Nord-Norge har jobba så godt med å

utvikle en politikk mot raseringa av sin landsdel, noe som bl.a. kom til uttrykk gjennom den store Nord-Norge-konferansen i høst. Vårt forslag er at landsmøtet vedtar en egen distriktpolitisk uttalelse, for å vise hvilken plass kampen mot distriktsraseringa bør ha i kommende periode.

- Flere både lag og distriktskonferanser har kommentert JAOs mindretallskommentar i beretninga, der han sier at det var et overgrep mot

demokratiet at mindretallet i SK ble nekta å gi uttrykk for sitt syn på KK-konflikten innad i partiet. Alle som har kommentert det, bortsett fra en DK (Møre og Romsdal) støtter JAO i at det var feil å binde mindretallet. DKen i Sør-Trøndelag har vedtatt at det er prinsipielt feil å pålegge SK-medlemmer å ikke gi uttrykk for mindretallssyn innad i partiet.

SKs syn er følgende: Det har alltid vært en del av den demokratiske sentralismen i partiet at når SK har fatta et vedtak, så er alle SK-medlemmer forplikta til å arbeide for å sette dette vedtaket ut i livet, også innad i partiet. Slik må det være dersom vi skal ha en slagkraftig ledelse. Å si at dette er **prinsipielt** feil vil være å oppheve en viktig del av den demokratiske sentralismen.

I en del tilfeller har imidlertid SK vedtatt å stille mindretallets medlemmer fritt til å fremme sitt syn innad i partiet. Det ble blant annet gjort i forbindelse med prinsipp-programdebatten i forrige landsmøteperiode, og det ble gjort i forbindelse med beretningsdiskusjonen i inneværende periode, der partiet fikk presentert et flertallssyn og et mindretallssyn. Det kan være mange tilfeller der det kan være helt greitt, ja, positivt, at det er forskjellige syn i SK. Men da må dette være et eksplisitt SK-vedtak.

Når det gjelder den konkrete saka som er oppe til diskusjon, nemlig KK-konflikten, står vi på at det var riktig å binde mindretallet så lenge konflikten pågikk. I ettertid er det imidlertid rimelig at mindretallet får gi uttrykk for sitt syn.

I forhold til perioden som er gått, er det særlig tre ting vi gjerne vil at landsmøtet skal ta stilling til:

1) Synet på planen.

Beretninga sier at hovedinnrettinga på planen var riktig. TF-innlegg fra Hordaland har argumentert mot det. Ingen DK'er har eksplisitt sagt at hovedinnrettinga på planen var feil. Men mange har kritikk, og mange mener beretninga oppsummerer for dårlig hvorfor vi ikke klarte å nå måla.

Mitt syn er at vi skal legge fram følgende:

- Den politiske hovedinnrettinga på planen var riktig. Den greip fatt i den strategisk viktige oppgava med å bygge og styrke den revolusjonære fortroppen og den revolusjonære propagandaen, og hadde som linje å bruke dette som middel til å styrke den kommunistiske profilen vår, også politisk. Planen greip videre fatt i de viktigste og mest sentrale klassekampsakene.

- Planmåla var satt for høyt, de kunne ikke nås. SK undervurderte problemene, særlig problemene i partiet, både politiske og organisatoriske.

- Planen hadde et innebygd "metodeproblem": På den ene sida var den et forsøk på å lansere en ny modell, der det ble lagt vekt på at lag og distrikter skulle legge strategiske planer, som de skulle jobbe langsiktig og sjølstendig etter. På den andre sida var den, på gammeldags vis, bygd opp rundt obligatoriske møter. Dette var en kollisjon mellom to måter å jobbe på, som gjorde at oppfølginga av begge ble halvveis. Nå bør vi ta skrittet fullt ut til den "nye" modellen, som forrige plan starta på.

2) Synet på utviklinga av kvinnepolitikken i partiet.

Jeg vil gjerne at landsmøtet skal ta stilling til følgende:

- Utviklinga av kvinnepolitikken er noe av det mest positive som har skjedd i perioden, og har styrka partiet.
- Hovedlinja i partiets kvinnepolitikk er rett, og representerer ei videreutvikling av kommunistisk teori og politikk.
- "Kvinneopprøret" har styrka, ikke svekka, arbeiderinnrettinga til partiet.

3) Synet på "arbeideropprøret":

Vi vil gjerne at landsmøtet skal ta stilling til følgende:

- De kameratene som i perioden reiste spørsmålet om arbeiderinnrettinga til partiet som ei sentral og viktig sak, gjorde rett. I flere år har det vært misnøye blant arbeiderkaderen i partiet. Misnøyen har dreid seg om innrettinga på partiets arbeid, om arbeidsstil og partikultur. Kamerater som jobber i arbeiderklassen, har følt at arbeidet deres ikke ble verdsatt. En del kamerater, bl.a. i Oslo, har forsøkt å reise disse sakene i flere år.
- Det var riktig og nødvendig at SK tok ansvar og gjorde dette til ei sak for hele partiet. "Arbeideropprøret" hadde utgangspunkt i grunnplanet, og partiledelsen fulgte det opp. Det var bra at Kristiansandskonferansen og Trondheimskonferansen blei jobba fram som et uttrykk for den opposisjonen som nå bygger seg opp innafor LO. Partiets egen arbeiderkonferanse høsten 1988 bidro også til å sette arbeiderpolitikken og arbeiderkaderen i sentrum for partiets politikk.
- "Arbeideropprøret" var ikke et fordekt forsøk fra noen mannfolks side på å ta rotta på kvinnene. Erfaringa har tvert imot vist at "arbeideropprøret" har vært en ekstra motor til å få arbeiderkvinnene fram. Kvinnenes innsats på partiets arbeiderkonferanse var bl.a. et levende bevis på det.

Når det gjelder framtida, vil jeg ta opp to ting som har vært debattert i forbindelse med beretningsdiskusjonen. Nemlig den eksterne strategien vår og partimodellen.

Beretninga sier at partiet i framtida må kombinere "brei taktikk" med "høy, kommunistisk profil". Forslaget til neste fireårsplan for partiet formulerer, i tråd med dette, hovedoppgavene slik:

- Å utvikle det politiske oppbruddet som er i gang i Norge, og lede det mot venstre
- Å bygge ut og styrke den revolusjonære fortroppen.

Dette må være ramma rundt partiets strategi i tida som kommer. Her følger noen standpunkter til hva disse to oppgavene vil innebære i praksis:

Å UTVIKLE DET POLITISKE OPPBRUDDET SOM ER I GANG I NORGE, OG LEDE DET MOT VENSTRE.

- **Arbeiderklassen** må lede det politiske oppbruddet.
- Partiet må arbeide for å **styrke** arbeiderklassen og styrke **enheten** i arbeiderklassen.
- Flere av de oppgavene klassekampen stiller i fremste rekke, krever også stor vekt på å utvikle alliansen mellom arbeiderklassen og småbo-

rgerskapet. Kampen mot **distriktsraseringa** og forsvaret av de **offentlige fellesgodene** kan bare bli framgangsrik dersom arbeiderklassen forener seg med småborgerskapet innafor primærnæringene og de store gruppene av spesielt kvinner i den lavere delen av småborgerskapet i offentlig sektor. Kampen mot distriktsraseringa er en av de skarpeste anti-kapitalistiske kampene som føres i Norge i dag, der spørsmålet om selve **samfunnssystemet** ligger like under overflata. Førskolelærere, sjukepleiere og lærere har spilt en sentral rolle i forsvaret av de offentlige fellesgodene. Deres kamp har styrke kamplinja i fagbevegelsen. Arbeiderklassen må aktivt støtte og alliere seg med disse gruppene, og slik styrke de trekka som forener dem med arbeiderklassen, og svekke de som skiller.

- **Kjerneproletariatet** er bærer av mye av arbeiderklassens historiske tradisjon, klassebevissthet og organiserte styrke.

- I dag angripes denne delen av klassen hardt både materielt og politisk. Den kjemper mange steder for arbeidsplassene med ryggen mot veggen. Den framstilles som landets snylterklasse nr. 1, og som en trusel mot miljøet.

- Partiet må ha ei særegen linje for å styrke kjerneproletariatet.

- En viktig del av ei slik linje må være å løfte fram de store, politiske spørsmåla som ligger i forlengelsen av mange av kjerneproletariatets kamper: Kampen mot nedlegging av ensidige industristeder, kampen mot utflagging av industrien, kampen mot uttradering av faglige rettigheter. Disse kampene reiser spørsmålet om hele måten samfunnet er organisert på, hva som styrer framtida og hvordan vi vil ha utviklinga.

- **Den kvinnelige delen av arbeiderklassen** er en del av klassen i utvikling. Den bygger styrken sin på den doble posisjonen som undertrykt klasse og undertrykt kjønn.

- Partiet må ha ei særegen linje for å konstituere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn.

- Både utvikling av kvinneorganisering og kvinnebevissthet, og fagorganisering og klassebevissthet, er viktig i denne prosessen.

- **Å bygge alliansen mellom de to spissene i arbeiderklassen** er ett hovedspørsmål når det gjelder å styrke arbeiderklassens enhet.

- Virkelig enhet kan bare oppstå gjennom anerkjennelse og gjensidig respekt for forskjellene mellom de to partene, særlig fordi de ikke står i et likeverdig samfunnsmessig forhold. En enhet som bare bygger på det de to spissene har felles, vil i praksis skrelle vekke svært mye av det som er viktig for de kvinnelige arbeiderne. I en slik allianse blir ikke kvinneundertrykkinga tema.

- Ei snever kvinnelinje, som ikke ser at kvinneundertrykkinga er vevd sammen med kapitalismen som økonomisk og politisk system,

og som ikke setter kvinnekampen i sammenheng med kampen mellom klassene, vil ikke kunne sikre en allianse med den andre spissen i arbeiderklassen. Alliansen mellom de to spissen krever også ei utvikling av de kvinnelige arbeidernes klassebevissthet.

- For at det tradisjonelle kjerneproletariatet skal kunne alliere seg med de kvinnelige arbeiderne, må de kjempe mot kvinneundertrykkinga, og dermed egen mannssjåvinisme. De må bryte med verdensbildet av "arbeideren" og "noe annet". De må utvikle sin egen plattform for kampen mot kvinneundertrykkinga, som ledd i det å skape en enhetlig arbeiderklasse.

- **Arbeiderklassen må lede de "virkelige bevegelsene"** som ikke har sin hovedbasis i fagbevegelsen dersom de skal drives til venstre. Blant disse bevegelsene er miljøbevegelsen, den anti-rasistiske bevegelsen, den anti-imperialistiske bevegelsen, kvinnebevegelsen, bevegelsen mot rasering av distriktene. Det er en strategisk oppgave for partiet å utvikle en politikk som gjør dette mulig.

- **En miljøpolitikk med arbeiderklassen i ledelsen** må bygge på at "framtidens klasse må ta ansvar for framtida". Arbeiderklassen må ta ansvar for alle sider for kampen mot miljøødeleggelsene, Særlig viktig i dag

er at arbeiderklassen kommer på offensiven i kampen mot industriforurensninga, at kapitalen, ikke miljøbevegelsen, stemples som den som truer arbeidsplassene. Politikken med å unnlate å investere i nytt, mer miljøvennlig utstyr, og i stedet kjøre fabrikkene ned, trekke penga ut og internasjonalisere, må avsløres. Forsvar av arbeidsplassene må knyttes sammen med krav om investering i miljøvennlige anlegg, og kamp mot kapitaleksport og norsk miljøimperialisme. Fagbevegelsen må alliere seg med miljøbevegelsen.

- **En anti-rasistisk politikk med arbeiderklassen i ledelsen** må bygge på at av alle klasser har arbeiderklassen størst interesse av å forsvare de borgerlig-demokratiske rettighetene. Den statlige rasismen er i dag det viktigste angrepet på disse rettighetene. Rasismen blir også brukt i verdensmålestokk til å skape et farga proletariat med elendige arbeidsforhold og ingen faglige rettigheter. Slik er rasismen en trussel mot arbeiderklassens enhet og hele arbeiderklassens stilling.

- **En anti-imperialistisk politikk med arbeiderklassen i ledelsen** må bygge på arbeiderklassens interesser i alle land. Kampen mot norsk imperialisme og "internasjonalisering av økonomien" må inngå som en viktig del. Arbeiderklassen må gå i spissen både for kampen for den nasjonale sjølråderetten og kampen mot sjåvinismen.

- **En kvinnepolitikk med arbeiderklassen i ledelsen** må være allsidig, og avsløre alle sider ved kvinneundertrykkinga. Den må bygge på at kamp mot kvinneundertrykkinga er nødvendig for å kunne utløse **hele** arbeiderklassens styrke. Det må bygges en allianse mellom kvinnebevegelsen og fagbevegelsen.

Hovedhinderet for at arbeiderklassen skal kunne opptre som ei sjølstendig politisk kraft, **og** stille seg i spissen for en

allianse der de bevegelsene som er nevnt ovenfor inngår, er DNA/LO - toppens politiske, organisatoriske og ideologiske grep. Å utvikle det politiske oppbruddet som er i gang i Norge, og lede det mot venstre er umulig uten at kampen for å svekke DNA/LO-ledelsens grep over arbeidsfolk inngår som en hovedsak.

- **Fagbevegelsen er hovedarenaen**, men ikke den eneste, i kampen for å svekke DNA/LO-ledelsens grep over arbeidsfolk. En annen viktig arena er den parlamentariske.

- **Framgang i kampen for å svekke DNA/LO-ledelsens grep over arbeidsfolk** er umulig uten at vi klarer å samarbeide med folk som ideologisk er sosialdemokrater, som står langt fra oss i en del politiske spørsmål, men som er kritisk til DNA/LO-toppen på viktige områder.

- Å fremme samarbeid mellom fagorganiserte i og utafør LO er en viktig del av kampen for å svekke DNA/LO-ledelsens grep over arbeidsfolk.

- Carl I. Hagens "Fremskrittsparti" har i dag det mest reaksjonære programmet av alle norske partier. Det er en ekstremt reaksjonær, borgerlig politikk som samtidig fanger opp de mest tilbakeliggende holdningene hos vanlige folk. "Fremskrittspartiet" kan bli utgangspunktet for en brun massebevegelse her i landet. En slik massebevegelse vil være den største ulykken som kan ramme arbeiderklassen og det arbeidende folket. Et hovedmål for partiets politikk i tida framover må være å drive oppslutninga om Carl I. Hagen tilbake.

- Monopolkapitalens viktigste parti i Norge er ikke "Fremskrittspartiet", men DNA. Kampen mot Carl I. Hagen må ikke drives på DNAs premisser.

- Det trengs et mer konkret "program" for partiets arbeid med å utvikle det politiske oppbruddet, og lede det mot venstre. Et slikt "program" må gi retning til arbeidet vårt i de ulike opprørsbevegelsene og på de ulike kampområdene, og peke ut noen politiske hovedsaker. Dette "programmet" må bygge på de standpunktene som er skissert her. Å utvikle et slikt "program" må være en av den nye sentralkomiteens viktigste oppgaver.

Hva innebærer så den andre hovedmålsettinga som stilles i planen :

Å BYGGE UT OG STYRKE DEN REVOLUSJONÆRE FORTROPPEN.

Eksistensen av et kommunistisk parti med et helhetlig, politisk syn som et alternativ til borgerskapets, er en forutsetning for å kunne drive opprørsbevegelsene avgjørende til venstre. Uten et parti som står for et slikt helhetlig syn vil opprørsbevegelsene lett tilpasse seg borgerskapets politiske premisser. Dette vil føre til at de går i frø eller splittes.

Å stå for et helhetlig samfunnsalternativ er ei hovedoppgave for partiet i den politiske og ideologiske kampen. Å styrke den revolusjonære fortroppen betyr bl.a. å styrke partiets evne til å fremme et slikt helhetlig samfunnsalternativ. Prosjektet "Ut av det brennende huset" er et viktig middel til å gjøre dette.

Å styrke partiets felles , politiske innretting på det langsiktige målet vårt er nødvendig for å motvirke tendensen til at partiet faller fra hverandre i sektorer.

En høyere kommunistisk profil politisk sett fører ikke nødvendigvis til at det verves flere medlemmer eller drives bedre KK - arbeid. Uten et bevisst, systematisk, organisatorisk arbeid med verving og KK er det ingen mening i å snakke om å styrke den revolusjonære fortroppen. Vi må ha utbyggingsplaner for verving og KK som er i tråd med de politiske måla vi har satt oss.

Å bygge ut ungdomsorganisasjonene, særlig Rød Ungdom, men også NKS, er ei helt sentral oppgave i arbeidet med å styrke og bygge ut den revolusjonære fortroppen. Det hjelper lite om partiet vokser dersom ungdomsorganisasjonene stagnerer eller går tilbake. Store og levende ungdomsorganisasjoner er den beste garantien for partiets fortsatte eksistens.

Arbeiderinnrettinga til partiet må styrkes. Dette betyr:

- Utgangspunktet må være den eksterne politikken: Å utvikle politiske linjer og taktikk på alle viktige spørsmål arbeidsfolk er opptatt av. Å utforme en arbeiderpolitikk på alle områder. Uten dette utgangspunktet vil alle forsøk på å styrke arbeiderinnrettinga til partiet falle i fisk.
- Å styrke arbeiderklassens organisatoriske basis i partiet. Nedlegging av arbeidsplasslag er en del av avproletariseringa. Vi må ha en plan for partibygging på viktige arbeidsplasser.
- Å forandre partikulturen slik at arbeidsfolk føler seg hjemme. Erfaringene med "pampeknuserkursa" er viktige i denne prosessen.
- Å få flere eksterne ledere og talspersoner for partiet sentralt og lokalt som sjøl tilhører arbeiderklassen.

Kvinneinnrettinga til partiet må styrkes. Dette betyr:

- Å fortsette å utvikle det eksterne, kvinnepolitiske programmet vårt.
- Å styrke og utvikle det særegne kvinnearbeidet i partiet. Å nedlegge kvinneutvalg og avskaffe ordninga med kvinneansvarlig er å sette kvinneinnrettinga i fare.
- Å slåss mot kvinneundertrykkende sider ved partikulturen. Å systematisere og bruke erfaringene fra bøllekursen er viktig for å utvikle en partikultur som får kvinner til å vokse.
- Å få flere kvinnelige eksterne ledere og talspersoner for partiet.

I samfunnet er det mange opprørsbevegelser. Disse bevegelsene er representert i partiet. Sjøl om disse bevegelsene grunnleggende sett har felles interesser, finnes det også motsigelser og undertrykkingsforhold mellom dem, f.eks. mellom arbeidere og intellektuelle, mellom menn og kvinner i arbeiderklassen og det arbeidende folket. Disse motsigelsene vil komme til uttrykk som motsigelser i partiet, og som "opprør" fra grupper som føler seg undertrykt. Det er bra at disse motsigelsene kommer fram, for de gjenspeiler virkelige motsigelser i samfunnet. Partiets oppgave er nettopp å uttrykke fellesinteressene til, og enheten mellom de ulike opprørsbevegelsene. Men dette kan ikke gjøres uten respekt for de særegne interessene til de ulike gruppene, og uten å ta undertrykkingsforhold og motsigelser på alvor. Arbeidet for å løse disse motsigelsene og skape enhet i partiet bidrar også til å utvikle linja vår for hvordan vi skal kunne spille en ledende rolle for å skape enhet mellom opprørsbevegelsene i samfunnet.

Partiet på alle nivå må bli mer eksternt innretta og synlig som parti. I dag arbeider partiet og medlemmene på mange områder av klassekampen og spiller en viktig rolle. Men partiets innsats som parti blir ofte usynlig. Partiet lokalt, på distriktsplan og sentralt må ha som målsetting å markere seg i sterkere grad i den politiske kampen.

Å styrke partiet økonomisk er en viktig del av arbeidet med å styrke partiet politisk og organisatorisk. Særlig viktig er det nå å styrke distriktsleddet, så distriktsledelsene kan få mer armslag, både til å markere partiet eksternt og til å drive systematisk, partibyggende arbeid.

Uten ideologiske, politiske og teoretiske studier kan ikke partiet fortsette å eksistere som et kommunistisk parti. Vi utsettes daglig for en massiv propaganda for å akseptere borgerskapets verdensbilde. Uten "motgift" i form av studier vil denne propagandaen sive inn. I perioden er partiskolen blitt bygd opp med mye bra materiale og en rekke kurstilbud. Men partiskolen blir altfor lite brukt, og lever på sida av partiets arbeid. Det er i ferd med å utvikle seg et skarpt skille mellom gamle og nye medlemmer når det gjelder skolering. Dette er også en trusel mot demokratiet i partiet. I neste periode må partiskolen sikres en mer sentral plass i partiets liv.

Partimodellen.

Ingen lag eller DKer som har sendt inn rapporter, har gått inn for å kaste vrak på partimodellen vår. Men mange ser problemer med måten den praktiseres på.

- **Den leninistiske partimodellen**, med den demokratiske sentralismen som organisasjonsform, skal fortsatt være vårt grunnlag. Mindretallet er underordna flertallet, lavere organer er underordna høyere organer, og alle er forpliktet til å føle vedtak.

- **Partiet er en kamporganisasjon**, som må kunne slåss samla for ei linje. Derfor trenger vi den demokratiske sentralismen. Plikten til å underordne seg den demokratiske sentralismen er en del av den kontrakten enkeltmedlemmer inngår når de melder seg inn i partiet. Men det er også en del av denne kontrakten at ledende organer på alle plan har plikt på seg til å sikre at sentrale politiske spørsmål og viktige vedtak får en demokratisk behandling i partiet, og at uenigheter blir løst på demokratisk vis.

- **Begge sider av denne kontrakten** blir ufullstendig oppfylt i dag. Partimedlemmer føler seg ikke nødvendigvis forpliktet av vedtak, og sentrale, politiske spørsmål får ikke nødvendigvis en demokratisk behandling i partiet. Dette er delvis et politisk spørsmål, og delvis et spørsmål om metoder.

- Partiet må ikke nødvendigvis ha ei linje på **alle** spørsmål. Det finnes saker der vi ikke trenger å ha noe vdtatt syn, det finnes uenigheter vi kan leve med over forholdsvis lang tid, og det finnes saker der det ikke gjør noe om enkeltmedlemmer hevder et syn som avviker fra partiets vedtatte. Partiet har tidligere hatt et overdrevent krav til enhet om likt og ulikt. Det er bra at det har skjedd en oppmykning på dette området. Også et kommunistisk parti, som bygger på at den enkelte underordner seg helheten, må anerkjenne at medlemmene er individer. Og vi har bruk for kritiske røster og avvikende syn.

- **Når vi skal handle i klassekampen** trenger vi imidlertid å samles om ei linje. Det er et stort problem når partimedlemmer jobber etter ulike linjer, eller slåss seg imellom i full offentlighet i slike situasjoner. Dette har bl.a. skjedd i forbindelse med valgtaktikken vår, nå sist i forbindelse med kvinneinitiativet i Oslo. En slik praksis lammer partiets handlekraft og ødelegger mulighetene for å lykkes med taktikken vår. De kameratene som gikk offentlig ut for rein kvinneliste, opptrådte overilt og ubetenksomt, sjøl om de ikke hadde til hensikt å bryte den demokratiske sentralismen. Det er nødvendig at det gjenopprettes klare regler i partiet for hvordan den demokratiske sentralismen skal praktiseres i slike situasjoner: Vedtak skal følges, partimedlemmer skal fraksjonere og det skal jobbes etter **eilinje**.

- Dette krever at vi også gjør noe med den **andre** sida: medlemmenes mulighet til å påvirke politikken gjennom demokratiske diskusjoner. Nettopp når de skal **handle**, trenger folk å ha prøvd argumentene for og mot den linja de skal sette ut i livet. Når det gjelder valglinja, har ikke partidemokratiet fungert tilfredsstillende. SK la fram forslag til vedtak med begrunnelse i TF november/desember 1987, og alle avdelinger ble pålagt en diskusjon om dette innen 1. juni. Også i seinere TF har det stått artikler som har begrunna ny valglinje. SK fatta sitt vedtak om valglinje og offentliggjorde det etter at fristen for avdelingsdiskusjonene var gått ut. Vi vil forsvare SKs rett og plikt til å fatte vedtak da vi gjorde det. SK er partiets høyeste organ mellom landsmøtene, og det var riktig å ta en avgjøresle om valglinja vi skal jobbe etter på det tidspunktet det ble gjort.

Formelt har altså SK sitt på det tørre i denne saka. Det **ble** igt opp til partidiskusjoner. Samtidig veit vi at TF i praksis er ødt som debattorgan. Vi burde ha fulgt opp med andre metoder for å sikre at en så viktig diskusjon ble gjennomført. Vi er derfor enig i kritikken om at ny valglinje har vært for dårlig behandla i grunnorganisasjonene.

- For å styrke den demokratiske sentralismen i partiet, må diskusjonen om hvilke taktiske og politiske linjer partiet skal jobbe etter i klassekampen, få en større plass i grunnorganisasjonene og i valgte organer på alle plan. Vi må finne metoder for å sikre at dette skjer, som **ikke** innebærer en strøm av obligatoriske diskusjoner. En slik strøm ville gå på tvers av en annen viktig målsetting for grunnorganisasjonene: Nemlig at de skal jobbe sjølstendig og etter egne vurderinger av situasjonen i sitt omland for å nå overordna, politiske mål.

- Det er også nødvendig at ledende partiorganer på alle plan får mer makt over hvordan partidiskusjoner skal føres, særlig i spørsmål der partiet skal **handle** i klassekampen. I dag er det i praksis ofte slik at premissene for debatten legges av mer eller mindre uformelle forsamlinger av partimedlemmer, eller av debattredaksjonen i Klassekampen.

- Mange av de sakene jeg nå har snakka om, gjenspeiler noe som fortsatt er et brennende problem i partiet, nemlig grunnorganisasjonenes rolle. Det er i dag et stort behov for å styrke partiorganisasjonen og spesielt lagas rolle. Partiets medlemmer er i dag ledere på ulike områder og nivåer i klassekampen. Men vi har til nå ikke makta å gjøre partiorganisasjonen til den kollektive kampledelsen den bør være.

- Vi må ha som målsetting å samle partiet rundt noen konkrete kampsaker og strategiske mål. På disse områdene må det vedtas konkrete målsettinger for arbeidet både på kort og lang sikt.

- Partilaga må organiseres slik at laga blir en kollektiv kampleidelse eventuelt KK-salg felles. Vi ønsker å rekruttere mange til partiet, men har ikke en plan for å aktivisere medlemmene og ansvarliggjøre dem. Partilaga må også fungere som støttegrupper hvor medlemmene henter inspirasjon og mot til å stå på i det daglige arbeidet. En forutsetning for å utvikle partilaga til politiske kampfellesskap er at laga har et funksjonsdyktig styre. Lagsstyra må ikke rdeuseres til postkasser. Tvert imot må spesielt lagslederne i praksis bli en del av partiledelsen lokalt.

- I dag er det for stor avstand mellom de ulike ledelsesnivåene i partiet. SK har for dårlig kontakt med distriktsstyra og distriktststyra har for dårlig kontakt med laga. SK ønsker å styrke distriktsstyras muligheter til å utvikle seg til sjølstendige politiske ledelser. Distriktsstyra kan bare fylle sin funksjon hvis de klarer å jobbe sammen med laga. Metoden med regelmessige lagslederkonferanser der også DSene deltar, som diskuterer planer og oppsummerer arbeidet fungerer ofte bra.

- En del av de problemene vi ser i dag, er et resultat av at partiet over år har bevega seg fra en nokså stram og stivbeint praktisering av den demokratiske sentralismen, til en løsere og mer liberal. Dette har delvis vært en bevisst politikk for å gjøre partiet åpnere og friere. Men mye har også skjedd spontant. Det er på tide at vi oppsummerer og utformer ei bevisst linje som både tar vare på partiets evne til å handle enhetlig, og på en fri, åpen og kritisk atmosfære.

- **Sikkerhetslinja** er også en del av partimodellen. Mange har tatt opp dette, både i lagsdiskusjoner og på DKene. Det er liten støtte til

JAOs linje om å avskaffe sikkerhetspolitikken, men mange innvendinger mot hvordan det fungerer i dag.

Vi må holde fast på at et kommunistisk parti trenger sikkerhetsarbeid. Vi er for å styrte den herskende klassen, vi veit at staten er den herskende klassens redskap og vil bli brukt i forsøk på å knuse oss når det anses nødvendig. Det er også dagsaktuelle saker som gjør sikkerhetspolitikk til en nødvendighet: ikke minst kan vi vente oss mer brun terror i tida som kommer.

Samtidig må vi "legalisere det legale arbeidet" som et lag formulerte det. Vi må utnytte de legale mulighetene, stå åpent fram med mange talspersoner, drive det åpne arbeidet vårt åpent.

Hovedproblemet i partiet i dag er den grå sausen, som er en kombinasjon av halvhjerta og formelt sikkerhetsarbeid og motvilje og redsel mot å stå åpent fram som parti. Vi må erstatte papirsikkerheten med et reelt sikkerhetsarbeid, og vi må få partiets åpne, legale arbeid fram i dagens lys.

I tida fram til forrige landsmøte jobba partiet med å skape seg et nytt prinsipp-program. Det fantes kamerater som ønska å kaste mesteparten av det ideologiske og teoretiske grunnlaget vårt overbord, og det fantes kamerater som ikke ville endre på et komma i forhold til fedrenes skrifter. Men det store flertallet i partiet ønska fortsatt å stå klart og utvetydig på marxismen-leninismens grunn, samtidig som vi ville bruke våre kunnskaper og erfaringer og våre huer til å vurdere hva som var holdbart og hva som ikke var holdbart, til å forandre det

som måtte forandres og reise nye spørsmål. Fra den holdninga er det kommet mye bra. Det er skapt ny, spennende, marxistisk politikk i denne perioden, på områder som kvinnekamp, arbeiderklassens kamp og kampen for å redde livsmiljøet på jorda. Teoretisk og politisk er vesle AKP et produktivt og inspirerende verksted, jeg veit ikke om noe miljø som kan konkurrere.

Jeg har en følelse av at dette landsmøtet kanskje kan bety noe av det samme for **organisasjonen** vår som forrige landsmøte betydde for **programmet** vårt. Det finnes også i dag kamerater som vil kaste partimodellen vår overbord. Og det finnes sikkert dem som synes at alt som har skjedd siden 1975 har vært forfall og liberalisering. Men det store flertallet ønsker fortsatt å stå klart og utvetydig på den leninistiske partimodellens grunn, samtidig som vi vil bruke våre egne kunnskaper og erfaringer og våre egne huer til å vurdere hva som er holdbart og hva som ikke er holdbart, til å forandre det som må forandres og reise nye spørsmål. Og nettopp de nye spørsmåla som blir reist, lover etter mitt syn svært bra for partiets evne til å utvikle seg som et levende, kommunistisk kampkollektiv. Da tenker jeg særlig på to saker:

- Den demokratiske sentralismen er vår organisasjonsmodell. Men uansett hvor bra en organisasjonsmodell er, så har det lett for å oppstå uformelle maktstrukturer i en organisasjon. Maktforholda i det samfunnet vi lever i, påvirker også det indre livet i partiet. I partiet prøver vi å gjøre "de undertryktes tanker til de herskende tanker", vi prøver å få det til slik at det er de undertrykte som legger premisene. Dette er vel nesten som å prøve å få vannet til å renne oppover fossen. Men svært mye av det vi har diskutert og bala med i siste periode dreier seg om nettopp dette: Kvinneopprør og arbeideropprør, kvinners premisser og arbeiderinnretting, bøllekurs og pampeknuserkurs, herskertechnikker osv. osv. Vi må bygge inn i partiet metoder og mekanismer som virker **mot** den spontane utviklinga, og som styrker arbeidernes og kvinnes stilling. Da må vi forstå, studere og systematisere alt det uformelle, rare og bare halvveis bevisste som skjer mellom folk - vi må føre det til politikk og gjøre det til en del av vår kommunistiske partimodell.

- Det kommunistiske partiet skal være et parti av **ledere**. Og de fleste av våre medlemmer er på et eller annet vis ledere i sine miljøer. Men ofte fungerer ikke partikulturen til å bygge dem opp, få dem til å føle seg sikre på sine egne styrker og stolte av seg sjøl. Ofte får den heller folk til å føle seg små, utilstrekkelige og pinlig klar over egne svakheter. Dette er vel ikke så rart, for også på dette området er AKP en del av samfunnet rundt seg. Dessuten bærer vi på en kommunistisk tradisjon der det har vært mye kritikk og sjølkritikk, men lite ros og sjølros, der det å hindre kameraderi har vært viktigere enn det å skape kameratskap, der en har hatt som premisse at medlemmene var stålmenn og stålkvinner med få eller ingen menneskelige behov. Men hvordan får vi folk til å vokse, hvordan får vi folk til å se seg sjøl i naturlig størrelse i stedet for alltid som extra small, hvordan lager vi en partikultur der "kamerat" også i praksis betyr alt det som egentlig ligger i dette ordet? Dette spørsmålet har lille AKP reist, dette spørsmålet jobber lille AKP med, på dette området skjer det ting. Klarer vi å gjøre **dette** til en del av partimodellen vår, ja, da kommer slagkrafta vår til å mangedobles. Og vi vil dessuten lage et "pilotprosjekt" som vil komme til stor nytte når sosialismen en gang skal bygges.

Dette ordet;

kamerat!

Tross alt

som har hendt,

det er

det riktige ordet.

Frost

har det vært

og feighet

Døm ikke for hardt

om dem som levde

i frostens

og feighetens tid

Men alltid har noen

tatt vare på

varmen og motet

Alltid

har noen stått klar

med en knyttet neve

som åpner seg:

Kamerat!

Det er

det riktige ordet.

VEDTAK OM BERETNINGA:

1. A. Landsmøtet godkjenner SK's beretning med følgende merknader:

a) Trass i det arbeidet som er gjort i perioden, er situasjonen i grunnorganisasjonen fortsatt ett av de mest brennende problemene i partiet.

b) Kampen mot distriktsraseringa, og særlig raseringa av Nord-Norge, er en av de skarpeste antikapitalistiske kampene som føres i Norge i dag. I forhold til den betydninga distriktsopprøret har i klassekampen, har SK jobba i altfor lite med dette området i perioden som har gått.

c) Den politiske hovedinnrettinga på planen forrige periode var rett. Men beretninga går ikke grundig nok inn på årsakene til at planmåla ikke ble nådd, og hvilke svakheter i partiorganisasjonen, planmodell og metoder for ledelse dette avspeiler.

d) Kapitelet om kampen mot borgerskapets offensiv burde inneholdt ei vurdering av kampene som har stått om fagutdanninga i og utanfor skolen. Uten ei slik vurdering blir analysa av omstillinga mangelfull.

e) Landsmøtet støtter beretningas vurdering av utviklinga av kvinnepolitikken har styrka partiet, at hovedlinja i partiets kvinnepolitikk er rett, og at "kvinneopprøret" har styrka arbeiderinnrettinga til partiet.

f) De kameratene som i perioden reiste spørsmålet om partiets arbeiderinnretting som ei viktig sak, gjorde rett. Det var også rett av SK å ta opp denne tråden og gjøre spørsmålet om arbeiderinnrettinga til en sak for hele partiet.

g) SK har rett til å binde et eventuelt mindretall i komiteen til å stå for SK's flertallsvedtak innad i partiet.

h) Det var riktig av SK å binde SK-mindretallet i KK-konflikten.

2. Landsmøtet retter en varm takk for innsatsen til den avtroppende sentralkomiteen.

VEDTAK OM BERETNINGA II.

Vi er alle klar over at partiet ikke har noen opp-

datert analyse av forholda i Kina.

Det er sikkert grunner for at Kina-problemastikken ikke blei tatt opp i landsmøteperioden.

Dette burde kommet fram i beretninga. Når Kina ikke nevnes, gir det nå grunnlag for spekulasjoner.

Beretninga burde altså begrunna hvorfor Kina-spørsmålet blei prioritert bort.

VEDTAK I TILKNYTTING TIL BERETNINGSDISKUSJONEN OM ARBEIDET FRAMOVER.

1. Landsmøtet støtter de to hovedmålsettingene som foreslått for kommende planperiode.

2. Når det gjelder den ene målsettinga Å utvikle det politiske oppbruddet som er i gang i Norge, og lede det mot venstre, vil vi særlig fremheve følgende:

Det trengs konkret "program" for dette arbeidet. Et slikt "program" må gi retning til arbeidet vårt i de ulike opprørsbevegelsene og på de ulike kampområdene, og peke ut noen politiske hovedsaker.

Dette programmet må ses i lys av en strategi for revolusjon i Norge. Å lede arbeidet med å utvikle et slikt program må være en av den nye sentralkomiteens viktigste oppgaver.

Når det gjelder den andre målsettinga, Å bygge ut og styrke den revolusjonære fortroppen, vil vi særlig legge vekt på følgende:

A. Partiet på alle plan må bli mer eksternt og synlig. Partilag, distriktstyrer og partiet sentralt må arbeide for å markere partiet i den daglige klassekampen, i den politiske og ideologiske kampen.

Partiet arbeider i dag på en rekkeområder av klassekampen, legger opp linjer for kampen, og mange av partiets medlemmer spiller en ledenderolle på de områdene de arbeider. Partiet har også viktige analyser og utvikla teori av klasse- og kjønnsundertrykkinga, miljøkatastrofene, dei internasjonale situasjonen, kapitalismen som system og når det gjelder sosialisme og kommunisme. en partiet markerer seg i altfor liten grad på alle disse områdene eksternt.

Et posetivt eksempel på hvordan partiet bør markere seg, var arbeidet på Nordisk Forum. I valgkampen klarer RV å markere seg skikkelig eksternt.

Eksternt kommunistisk massearbeid og markering av partiet er nødvendig for at arbeidet med å styrke partiet medlemsmessig og organisatorisk skal lykkes.

B. Det er nødvendig med ei høy prioritering av verve-arbeidet i hele perioden. Den nedgangen i medlemstall som vi har hatt på hele 80-tallet må snus.

Dette viser at arbeidet med å bygge ut partiet må stå som en av de aller viktigaste sakene på arbeid-splanen til hvert enkelt lag, og til ledelsen på alle plan. Dette medfører, fordi verving er et særegent arbeid, at det må settes av resurser i form av folk og penger. Landsmøtet vil presisere betydningen av bøllekursbevegelsen, vi mener det er viktig at denne bevegelsen blir trukket inn i grunnorganisasjonen og blir brukt til verving. Det er svært viktig å bruke mye krefter på å innrette dette arbeidet på arbeiderklassen. Og at det også blir brukt til å styrke distriktene økonomisk. De nye kursene "stå sammen", pampeknuserkursa, kan også utvikles til å bli et viktig redskap i dette arbeidet.

C. I samarbeid med ledelsen i ungdomsforbunda må AKP i perioden gjennomføre en diskusjon på det ungdomspolitiske arbeidet på kort og lang sikt.

Det vil være avgjørende for den kommunistiske ungdomsbevegelsen og for partiets fremtid, at denne diskusjonen prioriteres høgt.

Landsmøtet slutter seg til de punktene som blei lagt fram i Kjersti E. s innledning og forslaget fra Anne.

D. Arbeideropprøret må føres videre. Arbeiderklassen i partiet må ta ansvar for utvikling av partiets politikk organisasjon. Spesielt er det viktig at arbeiderkvinnene blir en ledende kraft i partiet.

E. Kvinne-opprøret i partiet og den teoretiske videreutviklinga av en kommunistisk kvinne-politikk må føres videre.

4. Partimodellen. LM slutter seg til hovedinnholdet i Kjersti E. s innledning. Videre vil Landsmøtet særlig legge vekt på følgende:

a) Det er i dag stort behov for å styrke partiorganisasjonen og spesielt laga si rolle. Partiets medlemmer er i dag ledere på ulike områder og nivåer i klassekampen. Men vi har til nå ikke makta å gjøre partiorganisasjonen til den kollektive kampløsningen den bør være.

-Partilaga må få mer ansvar for å utvikle politikk for sitt område og for partiet som helhet. I dag er det altfor mange lag som bare har det lagsdiskusjoner og KK-salg til felles. Vi ønsker å rekruttere mange til partiet, men har ikke en plan for å aktivisere medlemmene og ansvarliggjøre dem. Partilaga må også fungere som støttegruppe hvor medlemmene henter inspirasjon og mot til å stå på i det daglige arbeidet. En forutsetning for å utvikle partilaga til politisk kampløsskap er at laga har et funksjonsdyktig styre. Å lede et partilag er en av de

vanskeligste og mest undervurderte oppgavene i partiet. Lagstyra må få opplæring i å løse oppgaver, og de må arbeide nært sammen med distriktstyra.

I dag er det for stor avstand mellom de ulike ledelse nivåene i partiet. SK har for dårlig kontakt med distriktstyra og distriktstyra har for dårlig kontakt med laga.

SK ønsker å styrke distriktstyras muligheter til å utvikle seg til sjølstendige politiske ledelser. Distriktstyra kan bare fylle sin funksjon hvis de klarer å jobbe sammen med laga.

b) Det er viktig å styrke kontakten mellom medlemmene og ledelsen og bedre kommunikasjonen mellom ulike organer i partiet. Konferanser for alle medlemmer innafor et distrikt eller saksfelt, fellesmøter mellom flere avdelinger o.l. kan være metoder for å oppnå dette. AKP må utnytte de borgerlig-demokratiske rettighetene maksimalt og utvikle det legale arbeidet. Dette vil bidra til å "avmystifisere" partiet i arbeiderklassen og styrke partiets innflytelse på massebevegelsen og den politiske kampen i Norge. Samtidig er det nødvendig å oppgradere sikkerhetspolitikken for å beskytte de delene av partiorganisasjonen og vår virksomhet som vi ønsker å skjule for klasse-fienden.

5. Klassekampen må styrkes som arbeideravis. Som en del av denne målsettinga må SK sette ned en komite som arbeider særskilt med dette spørsmålet. Komiteen skal bestå av kvinner og menn i arbeiderklassen.

Det må sikres at ulike deler av partiet er representert (forskellige steder og arbeidsområde).

Formålet må være ei systematisk og kritisk gjennomgang av avisa. Medlemmene legger fram kritikk og forslag til redaksjonen i avisa løpende.

Det må utarbeides konkrete retningslinjer for dette arbeidet.

SK samler medlemmene i komiteen til landskonferanse etter 1 (ett) år. Konferansen oppsummerer erfaringene og kommer med forslag til oppfølging.

6. RV radioene er en unik mulighet for partiet til hver dag og komme inn i stuene til hundretusener av folk. Radioene skjerper også vår evne til og formulere oss skarpt og kvast.

Partiet har i tillegg store muligheter for å få andre folk og organisasjoner i tale.

RV radioens drift inngår som en del av partiets planer.

7. Landsmøtet støtter intensjonen i forslaget fra B. e, A. i og A. i. (Om oppfølging i partiet om Nord Norge-politikken) Det nye SK i samarbeid med ledelsen i de fire nordligste parti-distriktene pålegges å utarbeide den konkrete planen gjennomføringa.

SAMEPROGRAMMET

Landsmøtet mener det er gjort et godt arbeid av kameratene i Finnmark for å revidere samprogrammet. Enkelte mangler gjør det likvel ikke mulig å ferdigbehandle teksten på landsmøtet. Landsmøtet pålegger sentralstyret å ferdiggjøre programmet på grunnlag av de foreliggende forslag og debatten på landsmøtet. Programmet må være ferdig i løpet av første halvår 1989. (Vedtatt)

Melding:

Det blir laget et eget hefte som inneholder forslag til nytt sameprogram som landsmøtet ble forelagt, inkludert kommentarer og endringsforslag som ble lagt fram. Dette heftet blir sendt ut i januar 1989.

VEDTEKTENE

Vedtektene blir trykt opp på nytt med de vedtatte endringene. Vedtakene om de sakene som har vært tatt opp før landsmøtet er som følger:

- Sentralkomite er endra til sentralstyre.
- Landsmøtet avviste å stryke m-1 i partinavnet.
- Nåværende tekst i paragraf 7, om adgang til indirekte valg av delegater til landsmøtet, er beholdt. (Merknad: Landsmøtet oversendte forslag om at den nye ledelsen vurderer om direkte valg kan brukes ved neste landsmøte.)
- Landsmøteperioden er endra fra 4 til 2 år.
- Politisk utvalg sløyfes som organ.
- Paragraf 4, 3.siste avsnitt: Setningen "Medlemmer som viser seg å være agenter eller skadegjørere, skal renses ut av partiet og ikke slippes inn i rekkene igjen" endres ved at "renses ut" erstattes med "ekskluderes".
- Siste setning i paragraf 6 ble strøket: "Vi kan derfor ikke tillate noen former for fraksjonisme i partiet. Fraksjonell virksomhet må ryddes ut av partiet med har hånd" (siste setning strøket).
- Paragraf 9 strøket: "Alle medlemmer og grupper av medlemmer som arbeider på klassekampens forskjellige fronter, må ubetinget godta AKP(m-l)s ledelse i alle spørsmål".

PRINSIPPROGRAMMET

Landsmøtet gikk inn for kortversjonen av prinsippprogrammet. Programmet, med de vedtatte endringene vil bli trykt opp og utgitt i eget hefte som kommer på nyåret. Vi trykker her de punktene som har vært mest debattert før landsmøtet.

1.3. Imperialismen og den økologiske krise.

Den imperialistiske utbyttinga fører til massesvelt for millioner av mennesker kvart år. Den kapitalistiske rovdrifta trugar no sjølve livsvilkåra på jordkloten. Skogsdøden og ørkenspreiinga, øydelegginga av ozonlaget, utryddinga av tallause dyr- og planteartar, forgifting av luft, jord og vatn er direkte resultat av den imperialistiske verdsøkonomien. Dei økologiske krisene er no blitt så alvorlege at livet på jorda er i fare. Når vi seier at imperialismen og kapitalismen må avskaffast, er det ikkje lenger berre for å gi menneska eit betre liv. No er det også for å sikre framtidens menneske eit liv i det heile.

1.4. Siste setning lyder slik: Motsetninga mellom sosialistiske og imperialistiske land.

1.5.2. tredje avsnitt:

Sovjet er ei aggressiv, imperialistisk supermakt, med ein militarisert økonomi. Det er inretta på å bruke våpenmakt på å vine verdsheredømme. I lang tid styrka Sovjet seg i høve til USA. Men Sovjet møter fleire og fleire vanskar: Militært nederlag i Afghanistan og Eritrea. Indre økonomiske vanskar og store problemer med dei undertrykte nasjonane i Sovjet som reiser seg mot sentralkrafta. Glasnost og perestrojka er uttrykk for freistnadane på å styrke seg som imperialistisk supermakt på lengre sikt og ikkje noko steg i sosialistisk lei.

2.2. Følgende blei vedtatt: "Røynslene syner at borgarskapet ikkje vil gi frå seg makta frivillig, og arbeiderklassen må vere førebudd på å bruke våpenmakt."

3.2.3 Arbeiderklassen (avsnittet i sin helhet)

Arbeiderklassen omfattar arbeidarane i industri, olje og gruver, bygg og anlegg, transport, fiske og landbruk, og dei underordna lønnsarbeidarane i handel- og kontoryrke, helse- og sosialsektoren, og i annan offentleg og privat verksemd. Arbeidslause og trygda arbeidarar og dei ikkje-yrkesaktive frå arbeidarfamiliene høyrer til arbeiderklassen. Arbeiderklassen held fram med å auke både i tal og andel av befolkninga.

Arbeidarane i dei større verksemdene i produksjon og transport er den tradisjonelle kjerna i arbeiderklassen. Dei er konsentrerte, godt organiserte, er strategisk plasserte i produksjonen av merverdien, og dei står i direkte konfrontasjon med dei viktigaste delane av borgarskapet. Dette gjer dei til ei leiande kraft i arbeiderklassen. Fleirtalet av kjerneproletariatet er menn, jamvel om det og er store kvinnelege arbeidergrupper i denne delen av klassen. Frå midten av 70-talet har det tradisjonelle kjerneproletariatet vore noko redusert i tal.

Talet på yrkesaktive kvinner har auka radikalt dei siste tiåra, slik at halve den yrkesaktive arbeiderklassen er no kvinner. Kvinnene høyrer til den mest undertrykte delen av arbeiderklassen av di dei er undertrykte både som klasse og kjønn. Deira stilling som arbeidarar og som hovudansvarlege for hus og omsorgsarbeid, har lagt grunnen for at dei vokser fram som ei ny leiande kraft i arbeiderklassen, ved sida av kjerneproletariatet. Samtidig spelar kvinnemedvitet ei viktig rolle for å samle denne delen av klassen til kamp.

Kjerneproletariatet og den kvinnelege delen av arbeiderklassen er dei strategisk viktigaste krefgtene i kampen mot kapitalismen og for sosialismen. Utviklinga av kvinnene i arbeiderklassen til ei ny leiande kraft har styrka arbeiderklassen som helhet.

Nokre titusen arbeidarar frå den tredje verda spelar ei veksande rolle innanfor arbeiderklassen. Dei er dei mest utbytta og undertrykte arbeidarane, og kan kome til å spele ei viktig revolusjonær rolle.

Her fikk vi «diskettkræsje»! På grunn av tidsnøden er det umulig å få tilgang på protokollen for dette må i trykken. Vi henviser derfor til det nye prinsippprogrammet som kommer ut om ikke så altfor lenge.

I forhold til kapittel 6, har vi klart å redde vedtaka fra 6.1 og 6.2 fra den ødelagte disketten:

6.1 vedtatt:

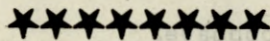
-2.avsnitt. Følgende setning tas inn etter avsnittet:

Kommunistane i dei einskilde landa må vidareutvikla og tillempa teoriene på sine forhold og si tid. Marxisme må ikkje betraktas som eit stivna og ferdig system.

6.2 vedtatt:

-Fra første setning øverst s. 32. Endres til:

Stalin freista kjempa mot byråkrat-kapitalistiske tendensar i sine siste år. Men han hadde og ansvaret for ein politikk som gjorde det lett for eit nytt byråkratorbørskap å veksa fram i staten og partiet. Mellom anna ansvaret for forfølging og politiske overgrep mot delar av folket og undertrykking av nasjonale minoritetar. Deretter som det står i forslaget....., med mindre endring i begynnelsen av 3.avsnitt.

VEDTAK PÅ LANDSMØTET

OM PARTIETS VALGLINJE OG RV-ORGANISERING

1. Kommunistisk arbeid i kommunestyre, fylkesting og på Stortinget er en viktig og nødvendig del av det revolusjonære arbeidet.

Flertallet av folket har tru på at disse organene fungerer demokratisk og uttrykker folkeviljen. Det er nødvendig å arbeide innenfor disse organene for å vise at det ikke er sånn.

Mye av folks og medias oppmerksomhet er knytta til disse organene, og det er nødvendig for partiet å operere på densamme banen for å vinne oppslutning.

Det tas reelt mange viktige avgjørelser i disse organene og de har reell makt. Det er derfor viktig for kommunister å være der for å fremme folks interesser.

Målsettinga for dette arbeidet er å:

- Vinne oppslutning om partiet ved at kommunister får tillit hos folk gjennom sitt arbeid.
- Bidra til å styrke arbeiderklassens og folkets kamp.
- Avsløre det parlamentariske spillet og gi folk kunnskaper om statens klassekarakter og borgerskapets maktapparat.
- Propagandere partiets politikk.
- Knytte kontakter med fagforeninger, organisasjoner og enkeltpersoner som vil være til nytte for partiets arbeid.

2. Partiarbeidet i kommunestyre og fylkesting og seinere på Stortinget må være en integrert del av partiarbeidet. Partiet må diskutere linjer for arbeidet, taktikk o.l. og lede sine medlemmer som arbeider i disse organene. Det må bevisst bruke sine medlemmer i disse organene som en del av partiets helhetlige arbeid, og ikke overlate dem til seg sjøl eller overlate det til en front, allianse el.l. å bestemme alt arbeidet.

3. Det må vurderes konkret ut i fra den aktuelle politiske situasjonen, situasjonen i klassekampen og ut i fra partiets styrke i hvilke former og på hvilket politisk grunnlag partiet stiller til valg.

4. Partiets samarbeid med uavhengige i RV har vært en forutsetning for den oppslutninga RV har hatt ved valg. Det hadde vært umulig å stille så mange lister ved kommunevalga, fått så mye stemmer og valgt inn de representantene vi har i kommunestyre og fylkesting uten et samarbeid med folk som ikke er partimedlemmer.

5. Partiet ønsker i dagens situasjon å opprettholde RV som en allianse mellom partiet og uavhengige sosialister for å drive valgkamp og arbeid i og overfor kommunestyre, fylkesting og Stortinget. RV skal ikke utvikles til et alternativt parti.

6. Partiet er hoveddrivkrafta i RV og utgjør tyngden i arbeidet. AKP går inn for at den nære tilknytninga mellom RV og AKP skal markeres gjennom felles arrangementer, talspersoner o.l. De uavhengiges plass i alliansen må samtidig tas vare på, respekteres og understrekes.

Det er et mål for partiet å få etablert felles ledelse for partiet og RV på kommune- og fylkesnivå. Det må gjennomføres diskusjoner om dette i partiet og RV.

7. Medlemsverving til partiet og å fylke sympatisørene rundt partiet er den viktigste oppgaven overfor partiets sympatisører. Styrkinga av partiet er en strategisk avgjørend oppgave.

8. RV-velgerne er partiets nærmeste omland og det må være de lokale partiavdelingenes kollektive ansvar å organisere dem rundt seg, utvikle disse personene politisk og verve flest mulig av dem til medlemmer av partiet. Organiseringa av RV-velgerne lokalt må vurderes ut i fra de generelle retningslinjene i dette vedtaket og de lokale forholda.

Der en velger en form for organisering av flest mulig av RV-velgerne, bør det skje gjennom støttemedlemsskap eller en medlemsorganisering som er organisert rundt partiet, og ikke som en helt egen organisering overlatt til et fåtall partimedlemmer. Der det er RV-grupper, bør partimedlemmer automatisk ha medlemsskap og de samme rettingheter som uavhengige.

9. Partiet skal arbeide for breie venstrelistar ved stortingsvalget i 1989. Landsmøtet slutter seg til SKs vedtak om dette.

Landsmøtet vil slå fast at partiets hovedlinje er en brei valgallianse av begge kjønn. Partimedlemmer er bundet av denne linja i det eksterne arbeidet og pålegges å jobbe aktivt for en brei valgallianse av begge kjønn.

Det kan imidlertid oppstå situasjoner hvor kvinneinitiativ utvikles til kvinnelister på tross av partimedlemmers arbeid. Hvorvidt partiet på det aktuelle stedet kan støtte ei slik kvinneliste må vurderes i samråd med SKAU.

Samtidig vil Landsmøtet understreke nødvendigheten av en sterk kvinneprofil ved valget. Det har vært og er en fare for at en valgallianse skal bli sterkt mannsdominert både når det gjelder toppkandidater, politikk og ledelse på ulike nivå. Det har derfor vært riktig og viktig å være med i Kvinneinitiativet i Oslo og forsøke å få i gang liknende initiativ i andre fylker. Dette arbeidet må utvikles videre. Det må i arbeidet framover legges stor vekt på å få fram kvinnekandidater, få en sterk kvinneprofil i det politiske grunnlaget, og utvikle arbeidsmetoder på kvinners premisser.

Dersom det ikke blir breie venstrelistar som partiet støtter, skal RV stille lister i alle fylker (evt unntatt i enkeltfylker hvis det er breie venstrelistar i noen fylker). RVs valgkamp skal forberedes samtidig som det arbeides for brei valg samarbeid.

10. Landsmøtet mener den politiske plattformen for en brei valgallianse må utvikles gjennom den prosessen som nå er i gang, og vil derfor ikke vedta noe detaljert krav fra partiet om hva som må være med i grunnlaget for en allianse. Følgende bør være minimumskrav for partiets deltagelse i en slik allianse;

- Utover det felles grunnlaget må partier, grupper og enkeltpersoner ha frihet til å hevde sine egne standpunkter og til å kritisere andre i alliansen.

- Den må rette seg mot både Fremskrittspartiets/høyresidas politikk og mot DNA-regjeringas. Partiet vil ikke delta i en allianse som framstår som et støtteparti for regjeringa.
- Den må ha en klar kvinneprofil, og ta opp de mest brennende sakene for arbeiderklassen.
- Den må være mot EF.
- Den må være antirasistisk.
- Den må støtte undertrykte folk og nasjoners frigjøring, være for internasjonal solidaritet og mot stormaktenes overgrep mot den 3. verden. Den må rette seg mot både Sovjets og USAs internasjonale undertrykking. Partiet kan ikke akseptere noen form for støtte til noen av supermaktene.

11. Partiet vil ikke delta i noe ensidig partisamarbeid med NKP. Noen formell tilknytning med partinavn i en allianse dersom bare NKP deltar som organisert part i tillegg, er ikke aktuelt. Det er ikke til hinder for at partiet støtter og arbeider i en slik allianse.

Uttalelser fra AKPs landsmøte 1988

Internasjonal

1) USA og Sovjet er fortsatt de største fiendene til verdens folk.

USA og Sovjet har nylig inngått avtaler om en viss nedrusning, Sovjet har begynt å trekke en del av sine tropper tilbake fra Afghanistan og åpner for større ytringsfrihet innenriks. Betyr dette at supermaktene er blitt fredelige og at Sovjet er på vei mot å gjenopprette sosialismen? Nei.

De to supermaktene er fortsatt de største fiendene til verdens folk. USA driver fortsatt militær intervensjon i Nicaragua gjennom sine kontrasoldater, og Sovjet har under Gorbatsjovs ledelse gjennomført noen av de verste terrorhandlinger mot det afghanske folket i hele Afghanistan-krigens historie.

Gorbatsjov satser på å sikre Sovjet kontroll også etter en eventuell tilbaketrekning. På tross av noen rakettavtaler er det fortsatt de to supermaktene som har muligheten til å kaste verden ut i et kjernefysisk ragnarokk og de satser hardt på kjemiske, bakteriologiske og konvensjonelle våpen. Derfor er det ingen grunn for folk i noen del av verden til å redusere årvåkenheten overfor og kampen mot de to supermaktene.

2) Glasnost og perestrojka er uttrykk for Sovjets problemer.

Men de to supermaktene har fått større problemer. USA er økonomisk på defensiven overfor Japan og andre imperialistiske land. USA har bygd opp et gigantunderskudd overfor utlandet og har også politiske problemer.

Når Sovjet har begynt med glasnost og peres-

trojka, så er det ikke minst på grunn av de store problemene landet har pådratt seg. Utenriks har det opplevd store militære tilbakeslag overfor frigjøringsbevegelsene. Innenriks har økonomien stagnert, og risikerer å sakke draskisk akterut ikke minst i forhold til land som Japan. Det stivna byråkratiske diktaturet måtte mjukes opp. Dette gir opposisjonen og undertrykte nasjoner i Sovjet et større spillerom til å føre kampen for sine interesser. Dette er ikke det samme som at Sovjet går i noen sosialistisk retning. Det er tvert om bevisste tiltak fra Gorbatsjov- fløya i herskerklassen for å kunne framstå som en langt mer offensiv og konkurransedyktig supermakt i neste omgang.

3) Anerkjenn den palestinske staten.

Disse motsigelsene og problemene for supermaktene har redusert faren for en ny verdenskrig på kort sikt. Det har også skapt et større spillerom for de undertrykte folkene i verden for å rykke fram sine posisjoner. Den mest oppsiktsvekkende framgangen i det siste har PLO og det palestinske folket stått for. Intifadahan på vestbredden og i Gaza har vært ikke minst den palestinske ungdommen sin modige og framgangsrike kamp med never og stein mot panser og maskingevær. Erklæringa av den palestinske staten har ført denne kampen over på den diplomatiske arenaen også. Over 40 land har anerkjent den palestinske staten. AKP krever at også Norge gjør dette.

4) Gjenreis kampen mot EF.

Motsetningene mellom supermaktene og Japan og Vest-Europa har skjerpa seg. Disse landa styrker sin egen imperialisme. Japan kjøper opp amerikansk og europeisk kapital og går i spissen teknologisk. I takt med dette har Japan styrka sin militære styrke radikalt. I Europa driver storkapitalen en voldsom kamp mot arbeiderklassens levkår gjennom forbedelsene til det indre markedet i EF i 1992. Kapitalen vil presse arbeiderklassen tilbake til det dårligste nivået innafor dette markedet. Når norske DNA setter harmonisering med EFs indre marked som et mål for sin politikk, så er det ei programerklæring om at angrepa på levevilkåra vil fortsette. DNAs linje for å tvinge Norge inn bakveien er like farlig, som Høyres åpne forsvar for EF, men mye sleipere.

I denne situasjonen må kampen mot EF gjenreises. Nei til salg av Norge. Samtidig må arbeiderklassen i Norge knytte kontakter med arbeiderklassen i EF-landa og utvikle et kampefellesskap med dem.

5) Oppsplittinga i den imperialistiske leiren er gunstig for verdens folk. Dette må utnyttes til å reise flere kamper og det gir muligheter for flere seire eller i det minste framrykking.

6) Miljøkatastrofene truer livsgrunnlaget for menneskeheten.

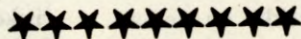
Det imperialistiske nord har plyndra det fattige sør til skinnet. Årlig overføres 200 mrd. kroner fra de fattige landa til de rike. Nå føyes ytterligere en dimensjon til denne utplyndringa ved at imperialismen systematisk ødelegger livsmiljøet i den tredje verden. Regnskogen utslettes, det genetiske mangfoldet ødelegges, livsfarlige avfallsstoffer dumpes i stor målestokk.

Dette rammer i første rekke de fattigste av de fattige. Det rammer kvinnene, det rammer fattigbøndene generelt. Det rammer arbeiderklassen. Union Carbide drepte 2500 indiske arbeidere og andre fattigfolk, skada titusener for livet. Men ofrene får ingen egentlig erstatning og den samme typen virksomhet fortsetter over hele verden. Et nytt Bhopal kan skje i morra eller om ti år.

Sånn er klasseinnholdet i miljøkrise. Den norske monopolkapitalen deltar også med liv og lyst i miljømordet, med regjeringas støtte.

Miljøkatastrofene har nå blitt så store at det er snakk om at livsgrunnlaget for hele menneskeheten er trua. Det er ikke «vi mennesker» generelt som står bak dette, men et økonomisk system og en

overklasse som setter profitten over alle andre interesser. Dette har gjort kampen mot imperialismen til et enda mer akutt behov for undertrykte over hele verden og for framtidige generasjoner.

UTTALELSE FRA AKPs LANDSMØTE 1988:

STOPP AVFOLKNINGA - BYGG NORD-NORGE!

Nord-Norge opplever i dag den verste katastrofa siden krigen. Raseringa av fiskerinæringa og industrien er ikkje ei naturkatastrofe, men resultatet av ein bevisst politikk gjennom fleire årtier. Trass i steke advarsler frå kyst befolkninga har regjeringa valgt å la storkapitalen tømme havet for fisk. Mot stor motstand frå fagrørsla og lokalsamfunn har regjeringa tvunge gjennom nedlegging av gruver og industri.

Mens kommunane og fylka treng pengar meir enn nokon gong, sett regjeringa tommeskruen på kommuneøkonomien, og tvinger gjennom nedbygging av skolar og helsevesen.

Gjennom mange hundre år har Nord-Norge vore behandla som ein koloni. Sør-norsk og utenlandsk kapital har rana ressursane frå den samiske og nord-norske befolkninga. Dei har dreve rovdrift på naturen, på fiskeressursar og mineralrikdommar.

Kapitalen har aldri vist interesse for å utvikle produksjonen slik at verdiskapinga og antall arbeidsplassar kunne aukast. Investeringane i bergverv og industri pr. tilsett er under halvparten av nivået i Sør-Norge.

Derfor er Nord-Norge idag enno høgare grad enn Norge ellers, ein tilbakeliggande råvareprodusent. Når malmen frå Sør-Varanger, Sulitjelma og Rana flyt sørover i minimal bearbeida tilstand har det skjedd etter avgjerder tatt i konsern med leiinga plassert i Oslo. Til å ivareta interessane sine har makta i sør sendt embedtsmenn og prestar nordover. Denne fjernstyringa og utplyndringa har oppgjennom hundreåra utarma landsdelen, og sett eit mindre-verdsstempel på folk i nord og kulturen deira. Det har lagt grunnlag for diskriminering og låg sjølkjen-sle. Ein av dei rikaste delane av landet frå naturen si side har blitt framstilt som stakkersleg, usjølstendig og snyltande. Særleg rårar dette den samiske nasjonen.

I alle år etter 2. verdskrig har Nord-Norge eksportert arbeidskraft sørover.

Omlag 100 000, hovedsaklig unge kvinner og menn, har reist frå landsdelen i perioden. Dette har tappa Nord-Norge for mange milliarder kroner.

Sjøl etter at landsdelen har fått eige universitet og fleire høgskular, opplever kvinner og ungdom som tar seg høgare utdanning at dei må reise vekk for å finne arbeid.

Utan eit kraftig oppgjær med denne politikken vil landsdelen i nord være dømt til ei avfolka framtid, berre brukt som base og oppmarsområde for NATO-styrker.

AKP(ml) vil aktivt delta i kampen mot avfolkninga og raseringa av Nord-Norge. Dette er ein kamp om korleis det framtidige Norge skal sjå ut. Folket i Nord-Norge må sjøl få kontroll over sine egne resurser, og det må utviklast ein plan for "avkolonisering" og utvikling av landsdelen.

-Fiskekvotane må fastsettas ut frå omsynet til bevaring av ressursane. Ulovlig fiske må føre til tap av konsesjon/kvota.

-Forbod mot fabrikktrålerar og all ombordproduksjon.

-Fiskeridirektoratet flyttas til Tromsø.

Transportstøtta økes og organiseres slik at den fjerner prisforskjellen mellom distrikt og sentrale delar av landet.

-Stopp nedbygginga av arbeidsplassane i jordbruket. Renta i Landbruksbanken må ned med 3%. De svære uutnytta resursane i utmarksbeite og nedlagte småbruk må tas i bruk ved gjennreisning i staden for nedlegging.

-Nedbygginga av gruvedrift og industri i Sør-Varanger, Sulitjelma og Rana må stanses straks. Verkstad-sindustrien i Harstad, Sandenessjøen og Hemnes må tilførast oppdrag og kapital.

-Stopp kvinneflukten: Bygg ut helse og sosialektoren. Full barnehagedekning. 100% etableringsstøtte til lokal jobbskaping for og av kvinner.

-Staten må løyse krisa i kommuneøkonomien. Bruk dei statlege rikdommane til å slette kommunegjelda. Overfør overskotet på statsbudsjettet til kommunane.

A - FOR ARBEIDSLØYSE

Regjeringa har auka arbeidsløyse som mål. Det er økonomisk unntakstilstand i fylker og kommuner, distrikta blir rasert og den økonomiske politikken med lønnslov og høgrentepolitikk gjer nokre få rikare og dei mange fattigare.

Kvinneregjeringa kastar kvinner ut i arbeidsløyse. Det blir 2000 flere arbeidsløyse kvar veke. 100 000 arbeidslause ved utgangen av året?

Vi krev ei omlegging av den økonomiske politikken straks. Bruk dei statlege kjemperikdommane tiol å løyse viktige fellesoppgaver. Stopp rasering av distrikta, arbeid der folk bor. Vi krev ein nasjonal plan for investeringar i produksjon og offentleg sektor. Reallønna må opp for å få hjula i gang.

Nei til arbeidsløyse - ja til arbeid.

KAMP MOT EF

AKP(m-l-) meiner det hastar med å reise ei brei folkeleg motstandsrørsle som kan hindre innmelding i EF.

Regjeringa legg no opp til å føre Noreg inn i EF med påtrykk fra den norske storkapitalen.

EF-medlemsskap tyder tap av den nasjonale sjølråderetten. Noreg vil bli underlagt eit udemokratisk beslutningssystem. Danninga av den indre marknaden i 1992 vil gi EF styringsrett over dei fleste sentrale samfinnsområde. Konsekvensen for det norske folket vil mellom anna bli nedlegging av distrikt, oppløysing av normalarbeidsdagen, ei varig høg

arbeidsløyse, nedbygging av offentlege gode, ein innvandringspolitikk i enda sterkare grad retta mot forlk i den 3. verda og framskunda miljømord.

EF-kampen i 1972 var ei viktig folkeleg rørsle som sigra over makta og hindra den ulukka å komme inn i EF då. Den nye EF-motstanden må ta opp i seg dei beste røynslene fra kampen i 1961 og 1972.

AKP(m-l) støtter alle tiltak som fører til motstand mot og realistiske opplysninger om tilhøva i EF. Det gjeld til dømes den nye opplysningskontoret og initiativa i Stavanger og Nord-Trøndelag. Vi tar no sjølv initiativ til studiesirklar i mange miljø og organisasjoner over heila landet.

STANS TORTUREN MOT KVINNER

Landsmøtet i AKP krever at det innføres sjølforsvarskurs for jenter i skolen, og at alle rekrutter gjennomgår et bevisst-gjøringskurs om porno, seksualitet og vold mot kvinner.

Kvinnemishandling i hjemmet, incest og voldtekt er de hardeste uttrykka for kvinneundertrykking i dag, og porno styrker det ideologiske grunnlaget for denne volden.

I kvinneregjeringas Norge håver pornospekulantene inn formuer, mens krisesentra og voldtatte og mishandla kvinner, og støttesentra mot incest slåss for å overleve. AKPs landsmøte sender en varm hilsen til kvinnene som driver disse sentrene og alle andre kvinner som slåss mot vold og mishandling. Vi lover støtte i kampen framover.

HILSEN TIL DE OPPSAGTE AKER-VASKERNE

Landsmøtet i AKP(m-l) vil hilse de oppsagte Aker-vaskerne og ønske lykke til med anken til Høyesterett.

Dere har gått foran i kampen mot trakasering av arbeidsfolk og omstilling av arbeidslivet i Norge. Dere har sloss for kvinners rett til arbeid og ei lønn å leve av.

Det at dere har tapt i to rettsinstanser, viser at rettssystemet ikke tar utgangspunkt i det folk flest ser på som rettferdighet.

Vinner dere i Høyesterett, er det en seier for mange flere enn dere.

DET GJELD Å REDDE JORDA VÅR

Livet på jorda er truga av miljø-øydelegging. Overalt reiser folk kamp for miljøet. AKP støttar denne kampen.

Borgarskapet i heile verda har hovedansvaret for øydelegginga. Utan kamp mot det kapitalistiske profittsystemet kan ikkje miljøkampen vinne fram. Eit anna vilkår for at denne kampen skal kunne først rett og lukkast, er at arbeiderklassen kaster seg meir inn i han og tar leiinga.

Ein viktig del av den norske miljøkampen må være å kjempe mot den norske imperialismen sin deltaking i øydelegging av miljøet i den 3. verda og andre plassar.

Også i sosialistiske land har planøkonomi utan økologiske omsyn ført til store miljø-øydeleggingar. AKP(m-l) går inn for ein sosialisme der økologien er eit av grunnlaga for utviklinga av samfunnsplanlegginga.

REGJERINGAS RASISTISKE POLITIKK TRUER DEMOKRATIET

Landsmøtet i AKP anklager regjeringa for å bryte sine egne lover og regler i behandlingen av asylsøkere. Regjeringas politikk og propaganda er gjennomsyra av mistenkeliggjøring av folk fra den 3. verden og Sør-Europa. Regjeringa legger grunnlaget for at rasistiske organisasjoner styrker seg og at rasistisk vold øker. Denne politikken må stoppes nå, før det er for seint. Grensene må åpnes for folk fra den 3. verden.

Hver dag blir flyktninger sendt ut av landet, uten å få benytte sine ankemuligheter, og mange blir avvist på grensa. Mange blir sendt tilbake til forfølgelse og tortur. For å få folk i Norge til å goidta dene umenneskelige og ulovlige behandlingen av flyktninger, sprer regjeringa propaganda om at bare en liten del av asylsøkerne er ekte flyktninger. Også på andre områder er regjeringas politikk og propaganda gjennomsyra av mistenkeliggjøring og diskriminering av folk fra den 3. verden og andre fattige land.

Denne politikken har lagt grunnlaget for at rasistiske organisasjoner har styrka seg, og at rasistisk vold har økt. Politiet prioriterer ikke etterforskning i slike saker, og har i flere tilfeller gått aktivt ut og bortforklart at det ligger rasistiske motiver bak overfall og rasering av innvandrerbutikker. Dette fører til at flyktninger og innvandrere som ikke kommer fra det rike vesten, ikke lenger har noen rettssikkerhet. De blir utsatt for overgrep både fra regjeringa og rasistiske grupper.

Alfor få reagerer. Dette er et alvorlig sjukdomstegn i samfunnet vårt. Vi må stoppe regjeringas og maktaparatets rasistiske politikk før rasismen utvikler seg til en alvorlig fare for demokratiet i Norge.

- Norge må åpne grensene sine også for folk fra den 3. verden.
- Flyktninger må skjules når regjeringa vil sende dem tilbake til forfølgelse og tortur.
- Politiet må tvinges til å beskytte innvandrere og flyktninger mot rasistisk vold og overgrep.
- Diskriminering av innvandrere og flyktninger på alle områder må bekjempes.
- Organisasjoner og partier med rasistisk program må forbys.
- Innvandrere må få fulle politiske rettigheter.

ANERKJENN DEN PALESTINSKE STATEN

Landsmøtet til AKP krever at regjeringa anerkjenner den nyopprettede palestinske staten.

FOR EN BREI SAMLING AV OPOSISJONEN VED STORTINGSVALGET I -89

Landsmøtet i AKP vedtok at partiet skal arbeide for en brei samling av oposisjonskreftene ved stortingsvalget. Det er mange ulike former for protester mot den politikken regjeringa og Stortinget nå fører, det er stor bevegelse i velgermassen mellom partiene - spesielt har Arbeiderpartiet problemer i forhold til sitt velgergrunnlag. Det er mange ulike initiativ i gang for å stille opp lister med en alternativ politikk til valget. AKP ser det som en viktig oppgave å være med på og prøve å samle de ulike alternativene og den oposisjonen som finnes til ett valgalternativ.

AKP mener at det i valgarbeidet er viktig med en skikkelig kvinneprofil, mange kvinnelige kandidater og kvinnemakt til å legge premisser for arbeidet. Partiet hilser derfor med glede de kvinneinitiativene som er danna i flere fylker, og vil arbeide for slike initiativ i flere fylker. Samtidig vil AKP understreke at vi er for lister med begge kjønn, og går i mot egne kvinnelister.

Dersom arbeidet for å lage breie oposisjonslister ikke lykkes, vil AKP sammen med uavhengige stille til valg med Rød Valgallianse som ved tidligere valg. Det vil bli arbeidet med forberedelser til RV-lister bl.a. gjennom nomineringer parallelt med arbeidet for breie oposisjonslister.

OPP MED KVINNELØNNA !

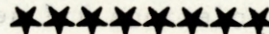
AKPs landsmøte støtter varmt opp om krava som er reist i fagbevegelsen om kraftig heving av kvinnelønna, og vil legge sine krefter bak dette kravet.

Kvinner er de mest lavtlønnnte, og mange kvinner har ei lønn det er umulig å forsørge seg sjøl og barn på. Heving av kvinnelønna betyr heving av lavtlønna. Det er derfor et krav for hele fagbevegelsen - både kvinner og menn.

Valg av Sentralstyre

På grunn av «diskettkræsje» får vi ikke med denne delen om valget av Sentralstyre. Følg med i Klassekampen, omtrent det samme vil bli gjengitt der.

Fra Sentralstyrets Arbeidsutvalg:

PARTIARBEIDET FRAMOVER VINTEREN-VÅREN

Foreløpig har vi ikke noen vedtatt, helhetlig plan for partiarbeidet framover i 1989.

Den nye partiledelsen vil møte distriktsledelsene direkte, for å diskutere hovedlinjene for partiarbeidet, så raskt som mulig.

Inntil noen ny plan er vedtatt, endelig, legger vi opp partiarbeidet på grunnlag av **forslag til ny langtidsplan og landsmøtevedtaka**, som blir trykt i dette bladet.

For den nærmeste tida, betyr det at **hele partiet, på alle plan**, må legge stor vekt på arbeidet med følgende saker:

- * **VALGFRONTARBEIDET.**
Jobbing både med lokale og landsomfattende initiativ. Både med politisk plattform og organisatoriske tiltak.
Det betyr også forberedelser og gjennomføring av RV-landsmøte. Og, sannsynligvis en "Regnbuekonferanse" før sommeren.
- * **KK-KAMPANJA 1989.**
Som vil være fra ca midten av febr. til 1.mai.
KK-ansvarlige i distrikta har diskutert opplegget for kampanja. Eget materiale vil bli lagt fram for hele partiet.
Alle partiorgan må diskutere og bestemme sin innsats i kampanja.

* DEN ØKONOMISKE KAMPEN/TARIFFOPPGJØRET

Som vil dreie seg både om arbeid i faglige fora, fylkes- og kommunestyre og "reint" propagandaarbeid med bruk av KK og anna middel.

Linjer og paroler for dette arbeidet er under diskusjon og vil fortsatt i stor grad bli lagt fram gjennom KK.

* VERVING. BYGGING AV PARTIET OG UNGDOMSFORBUNDA.

Vi må utnytte mulighetene . Sirkler, bøllekurs og pampeknuserkurs er av det massearbeidet vi prioriterer høyest.

Dette er saker som partistyre og partiavdelinger må ta standpunkt til hvordan de skal jobbe med. Enten de legger vekt på arbeidet i den ene eller andre opprørsbevegelsen; distriktsopprøret, fagopposisjonen, kvinnebevegelsen, den anti-rasistiske bevegelsen, miljøbevegelsen...

Ellers vil det være saker som deler av partiet vil jobbe særskilt med.

Eks: Både partiet sentralt og flere distrikt vil følge opp arbeidet med å styrke DSA sin materielle basis.

Imperialismestudiene gjennom Partiskolen , som starta opp i høst, må følges opp utover vinteren/våren.

Partiledelsen vil ta ekstra tiltak for å påskynde motstandsarbeidet mot norsk EF-medlemskap.

En annen større sak som partiledelsen vil legge krefter i, er arbeidet med "Ut av det brennende huset". Etter planen vil problemstillinger og materiale bli lagt fram til debatt gjennom KK og andre fora utover vinteren.

8.mars og 1.mai vil ha klar sammenheng med mye av det arbeidet vi skal drive i valgfronten og den økonomiske kampen. De vil gjensidig påvirke hverandre. Samtidig som disse dagene også har sin egen betydning.

Partiet må se arbeidet med disse sakene i sammenheng med den overordna målsettinga om **å utvikle oppbruddet og drive det mot venstre og bygge ut og styrke den revolusjonære fortroppen**

OVERSIKT OVER KONFERANSER O.L. SOM PLANLEGGES:

* Kulturkonferanse arr. av KK m.fl:

slutten av januar.

* Oslo lærerlag planlegger en faglig konf. off. sektor:

mars/april

* RV-landsmøte

april (helga ikke endelig bestemt)

* AKP/RV planlegger en Samferdselskonf. i Bergen

utpå vårparten

* Evt. "Regnbuekonferanse"

våren/forsommeren?

Har vi hode, hender og hjerte for 8.mars i år også?

Inntrykket mitt er at mange av oss er slitne og mer eller mindre lei 8.mars. I de fleste kommunene er det de samme jentene som har dratt 8.marslasset år etter år, og oppnådd *strålende* resultater. Dette strålende arbeidet er blitt vurdert som ganske ordinært.

Det har gått rutine i arbeidet mange steder, det er tendenser til at det blir færre tog, og synkende oppslutning om arrangementene. Noen tenker at i år orker vi ikke hos oss, noen tenker at nå må vi jammen til med å tenke nytt.

Jeg er *for* at vi skal prøve nye måter å lage 8.mars bevegelse på, der vi føler at det gamle opplegget har stivna. Jeg har et bilde inni hode mitt på marsjen fram mot kvinnefrigjøring, den marsjen er et langt tog, ett eller annet sted inni det toget går vi, i år også, og det er ikke likegyldig for hvordan og når vi når målet hva vi gjør. Vi er en del av denne prosessen, 8. mars bevegelsene vi lager rundt i hele landet er prosesser, og vi og de andre som blir med i bevegelsen er også i prosesser. En av målsettingene med bøllekursa er at jenter skal begynne å se på seg sjøl som drivkrefter. Når vi skal begynne å tenke 8. marsbevegelse på en ny måte er dette et bra sted å begynne. Vi, både «gamle» og de «nye», er drivkrefter, og vi er mål for prosessen, også, ikke bare midler i den. Jeg trur at nøkkelen til å fornye seg ligger her, vi må tørre å stole på oss sjøl som drivkrefter, og tørre å stole på at massene er de virkelige heltene. Vi må tørre å ta utgangspunkt i den virkeligheten vi står midt oppe i sjøl.

Klarer vi det, så trur jeg vi oppdager at det begynner å «svinge» av det vi gjør, at vi får brukt alle kunnskapene vi har fra alle livets og klassekampens områder - og da blir det jo moro også! (ikke bare riktig, nødvendig og viktig.)

På kvinneansvarlige-konferansen vi hadde våren 88 lanserte kvinneutvalget 3 målsettinger for partiets kvinnearbeid de neste 4 åra: Vi vil prege hele den kvinnepolitiske debatten i Norge, vi vil jobbe for å konstituere den kvinnelige arbeiderklassen som klasse og kjønn, og vi vil bygge opp en progressiv organisering av unge jenter. (fritt etter hukommelsen)

Helt fra partiet blei danna har vi prega arbeidet rundt 8.mars i hele landet, faktisk er det sånn mange steder at hvis vi ikke gjør noe, så blir det ikke noe. De færreste stedene preger vi arbeidet som AKPere, hvordan vi «hever partiprofilen» lokalt har jeg ingen oppskrift på, men vil gjerne høre hvordan mange tenker om dette, og hvilke erfaringer som gjøres.

Det høres litt fremmed ut det med å konstituere den kvinnelige arbeiderklassen som klasse og kjønn, men jeg har ingen annen måte å uttrykke det som ligger i uttrykket.

Nedskjæringer i budsjettet finner vi i alle kommuner. Mange steder har dette allerede ført til protester og aksjoner. Disse nedskjæringene går

spesielt ut over kvinner. Når kommunene sier opp ansatte er det kvinner som mister jobbene først, og kvinnene i arbeiderklassen aller først. Når de offentlige tilbudene blir dårligere som følge av nedskjæringene, så rammer det kvinner spesielt ved at det er vi som må overta omsorgsoppgavene der det offentlige svikter. I tillegg blir vi rammet som brukere, og også her rammes vi mer enn menn; de fleste sjuke- og helsepasienter er kvinner, de fleste aleneforsørgere er kvinner, og i Akershus fylke har de tilogmed gjort det sånn at de har slutta og ta inn kvinner til sterilisering fra ventelister. De mener at dette er et tilbud til friske, unge kvinner, så det kan ikke forsvares opprettholdt.

Vi ser at når bankene sier opp folk, så er flertallet av de oppsagte kvinner.

Stadig flere kvinner er i full jobb, og stadig flere kvinner har 2 og 3 jobber. Sånn må det bli så lenge kvinner lønnes som kjønn, uansett forsørgelsesbyrde, yrke eller bransje. Lavtlønn = kvinnelønn. Denne sammenhengen mellom kjønn og lønn sloss vi for skal få gjennomslag i fagbevegelsen. Dette er ikke en orddiskusjon om hva vi skal kalle lønna til de som tjener minst. Det er et karaktertrekk ved kvinners lønn at den er lavere enn menns lønn. Ved å slå fast at lavtlønn er kvinnelønn, viser vi fram en viktig del av virkeligheten, og vi øker bevisstheten om kvinners stilling som undertrykt kjønn i samfunnet.

Handel og Kontor gikk inn for lovbestemt minstelønn på sitt landsmøte i høst, jeg veit ikke helt hva jeg mener om dette, men det burde være grunnlag for samarbeid mellom kvinnebevegelsen og H & K.

Jeg trur at hvis vi tør å ta utgangspunkt i de forholda som anngår oss direkte, vil kvinnelønna og budsjettkampene/ forsvar av offentlig sektor bli viktige saker over alt. Tenk om vi kunne bruke 8.marsbevegelsen til å gjøre et *gjennombrudd* for kvinnepolitikken vår i alle de viktigste diskusjonene og kampene folk står oppe i nå. Hvis vi kan greie det, vil vi ha et mye bedre kvinnepolitisk utgangspunkt for 1. mai- arbeidet og valgkampen, for diskusjonene om lønnslova og kampene om hva som skal stå sentralt på LO- kongressen.

Når vi snakker om kvinnelønna, om kampen for arbeidsplassene, er det viktig at vi holder opp fana for 6-timersdagen. Arbeidstia betyr mye for lønna til kvinner. Ved tariffoppgjøret der arbeidstia for hel-dagsarbeid blei satt til 37 1/2 time i uka, så betydde forandringa av stillingsbrøken mere for lønna til dem med redusert arbeidstid enn det generelle lønnstillegget. 6-timersdagen er aktuelt som krav i tider med økende arbeidsløshet og økende udekkete behov for offentlige tjenester og økt behov for produksjon.

Jeg vil ikke si så mye her om om den plassen den internasjonale solidariteten bør ha i 8. mars bevegelsen også i år. Kampen mot porno, misseshow

og internasjonal kvinnehandel regner jeg med finner sin selvfølgelige plass i 8. mars arrangementene, på samme måte med miljøkampen og den anti-rasistiske kampen.

Hovedsakene rundt kvinnelønna og budsjettredskjæringene gir oss også gode muligheter til å få med de unge jentene. Ungdom har kjempa hardt for sine tilbud og er opptatte av de forandringene som skjer. På mange steder er også flertallet av aktivistene i den antirasistiske kampen unge jenter. Skal vi bruke denne 8. mars bevegelsen til å fremme organisering blant unge jenter, så må vi tenke på det som egen oppgave, eller et eget område som noen av oss må ha et ansvar for.

Det viktigste er, etter min mening, at vi holder

fast ved at 8. mars bevegelsen er en politisk bevegelse. Derfor er jeg veldig for tog. Det er forskjell for den enkelte om hun er en del av et tog, noe som hun tar aktivt del i, både i egne og andres øyne. Eller om hun er tilstede på et politisk møte, eller om hun er tilskuere på en utstilling.

Noen steder synes de som lager 8. mars at hos dem går det ikke med tog. Jentene på Hitra tenker sånn, allikevel har de i flere år hatt flotte politiske markeringer 8. mars. De har hatt diskusjoner om paroler for dagen, som de har vedtatt, malt og brukt i lokalene under møtet de har hatt.

For å oppsummer kort: Ta utgangspunkt i de aksjonene som har vært det siste året, tenk på dem med kvinnebriller, stol på deg sjøl og de andre, stol på at dere har stor muligheter til å lage en brei politisk bevegelse når dere tar utgangspunkt i det som er viktig i kvinners liv.

Lykke til!

Eli

Vi må bli flere !

TILBUD TIL ALLE JENTER I PARTIET !

Det avholdes bølgelederkurs i Oslo 14. - 16. april 1989

Det er stor etterspørsel på bøllekurs. Til nå har nær 4000 jenter deltatt på kurset.

Vi er tilsammen 150 bølgeledere i landet. **Men vi må bli flere!**

Du må selv ha deltatt på et bøllekurs for å gå på lederkurs. Målet er at hver bølgeleder skal lede maks. 4 kurs i året.

Hvordan er det å være bølgeleder ?

Det er alltid 2 ledere på kursene. Som regel danner to stykker et par som leder flere kurs sammen. Dette er en fordel, fordi man sammen utvikler en lederstil som passer spesielt godt for akkurat de det gjelder. Nye ledere får tilbud om å lede sammen med 2 andre ledere første gang som 3. leder.

Det er lærerikt og utviklende for en selv å lede kurs

Det er gøy og moro å lede kurs-----mye latter og humor-----

Ikke minst opplever du et innmari flott jentefellesskap.

Bli med - - - meld deg på bølgelederkurset i april 1989

Bli bølgeleder du også!

For nærmere informasjon ring 02/ 394394

Tom side